

vlak — iz zapečka je potegnil škatlico žveplenk, iz žepa konec cigare, moral ga je nekoliko osliniti, da je vlekel, si ga moško našgal in hodil pred hišo sem in tja — kmet pred kolodvorom. Doma seveda ni bilo nikogar: oče so bili odšli v lško tesat trame, mati na njivo obirat peso.

Pa joj! Prvi dim iz cigare — ta je samo v ustih bil nekam neprijeten. Drugi dim — ta je bil tudi že v želodcu nekam neprijeten. Tretji že v želodcu in glavi. Četrty... peti... Sesti je moral na klopco. Joj čudno! Rdeča streha nad njim je začela spreminjati barve: iz rdeče je postala najprej rožnata, nato pomarančasta, se prelila v zeleno, iz te v vijolično, v temno modro in naposled v popolnoma črno.

In potem — — o kdo bi to pripovedoval! Še zvesti pesek Rolfek je stisnil repek med noge in jo vdrl proč. —

Tak je bil tisti ponedeljek, ko je Nacek zamujal vlak pod rdečim šotorom.

Metod:

Tabernakelj.

<i>Jasna večnost je v daljavi;</i>	<i>A pristopi tiho, zbrano,</i>
<i>verno srce zmeraj pravi:</i>	<i>šepetaj z besedo vdano:</i>
<i>k tabernaklju se odpravi,</i>	<i>Angelci, z menoj bodite,</i>
<i>tamkaj angelce pozdravi!</i>	<i>Jezusa z menoj molite!</i>

Venceslav Winkler:

Mihec teše barčico.

<i>Mihec teše barčico,</i>	<i>Jutri se bo vrnil spet</i>
<i>da bo jadral čez vodo.</i>	<i>ves bogat v domači svet</i>
<i>Za vodo je zemljica,</i>	<i>in prinesel od ondod</i>
<i>polna sonca in zlata.</i>	<i>nam bo zorhan koš dobrot.</i>

Mamici vesel smehlaj,
da bo videla spet raj,
meni velik zlat cekin,
košček sonca za spomin.